

TÉZISEK

A táj nem azonos azzal a földdarabbal, melyen a látható képződmények a természet részét képezik. A természet oszthatatlan, ahol a formák folyamatosan születnek és semmisülnek meg. A természetből nem lehet kiemelni részegységeket. Amikor kiragadunk belőle valamit, mondjuk a tájat, és az adott tájnak minden elemét az annyit jelent, hogy a természet egyik metszetét vizsgáljuk, tartjuk egységesnek, ami pedig idegen a természet fogalmától.

Az ember folyamatosan átalakítja az őt körülvevő természeti környezetet. A változás mértéke attól függ, hogy milyen téralakítási szempontjai vannak és hogy mennyi idő áll a rendelkezésére a változtatáshoz.

A természeti tájról alkotott képünk, hozzá fűződő viszonyunk kialakításában rendkívül fontos szerepet játszanak azok a technikai apparátusok, melyek segítségével szemlélhetjük magát a tájat. Az újfajta műszaki-technikai berendezések, melyek a regisztráláshoz, leképezéshez, megfigyeléshez, eligazodáshoz szükségesek a táj észlelésének újfajta módjára tanítanak bennünket.

A táj nemcsak, mint a használat alól felmentett, csupán esztétikai minőségeket hordozó fenomén, hanem, mint biológiai és társadalmi funkcionális élettér is vizsgálható. A táj a települések téri struktúrájaként is értelmezhető. Az egyén és a közösség tudatát nagymértékben a környezetéhez való viszonya, kettejük kölcsönhatása határozza meg, a tájjal kapcsolatos azonosulási pontjai ebben a rendszerben találhatóak meg. A táj, mint a természet része alapvetően az élet szükségszerűsége. A táj elemei a mindennapokhoz köthető munkálkodás helyszínei, az életminőséget szabályozó funkciói révén kollektív és egyéni sorsokon túl kiterjeszhető az egész élő környezetre.

A föld megművelése, értő gondozása, az értékörző táj-, és térgazdálkodás mind a kultúra és a környezet stabilizátorai. A környezet degradálódása és a természet pusztulása a termelés hanyatlását eredményezheti. A termelés visszaesése pedig az emberi létfeltételek minőségét is veszélyezteti és nem kizárólag a vidéki régiókban.

A mezőgazdasági termőföldek nagyrészt nagyüzemi produktumok. Globálisan, látványukban tükrözik azokat a folyamatokat, melyek hatással vannak az egész bolygót érintő gazdasági és társadalmi és a tágabb értelemben vett kulturális folyamatokra. A mezőgazdasági termelés globalizálása, a gépesített földművelés és termelés, a mindent egységesítő szabványok bevezetése analóg a kultúripar folyamataival. A termőföldek egyedisége, mind a látvány, mind pedig az előállítás tekintetében egyre kevésbé meghatározó. Ez azért okoz problémát, mert az agrikultúra sokszínűsége alapvetően a természeti adottságok egyediségétől a természet törvényei által indukált sajátosságok a meghatározóak. Ennek felülírása ökológiai katasztrófák sorát idézheti elő.

A mezőgazdasági táj képe tükrözi a tájban munkálkodó hétköznapiak minőségét. A föld megművelése, értő gondozása, az értékörző táj-, és térgazdálkodás mind a kultúra és a környezet stabilizátorai.

A vizuális megfogalmazás koncepciójának fő lemei: felsorolás (egymás mellé állítás); tárgyilagos távolságtartás; a felületek tömbösítése (séma- a lényegét kemelő, egyszerű ábrázolás); a horizont ismétlődő egyhangúsága és egységesítő szerepe.